

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L. Š.**, zastúpeného JUDr. M. J., proti žalovanej **K. Š.**, zastúpenej JUDr. M. K., o zaplatenie 856,64 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 22C/72/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2009 sp. zn. 2Co 67/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2009, sp.zn. 2Co 67/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 2. decembra 2008 č.k. 22C 72/2008-94 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 17.272,40 Sk (573,34 €), spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z dlžnej sumy od 13. februára 2008 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci konania boli v čase podania návrhu bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu, čo vyplynulo z listu vlastníctva č. X.. Súčasne považoval za jednoznačne preukázané, že žalobca plnil žalovanej spolu sumu 36.060 Sk (1 196,97 €) a taktiež, že žalobca v predmetnom byte nebýval od roku 2005, na základe rozhodnutia súdu, ktorým mu bolo dočasne zakázané vstupovať do predmetného bytu. Uviedol, že žalobca z titulu podielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu mal plniť 14 227 Sk (472,25 €) za žalované obdobie a z preplatiek mal dostať sumu 249,60 Sk (8,29 €). Zo zaplatenej sumy 36.060 Sk (1 196,97 €) odrátal sumu, ktorú žalobca plniť mal 14 227 Sk (472,25 €) a čiastku, ktorú mal dostať z vyúčtovania 249,60 Sk (8,29 €) a dospel k záveru, že žalobca plnil nad rozsah svojich povinností sumou

21 583,40 Sk (716,44 €). Súčasne prihladol na to, že žalobca prijal plnenie za služby za rok 2006 spolu vo výške 8 621,50 Sk (286,18 €) a žalovanej poukázal len polovicu z tejto platby vo výške 4 311 Sk (143,10 €). Zvyšnú časť odrátal z plnenia, ktoré poskytol žalobca žalovanej navyše a dospel k záveru, že žalovaná od žalobcu prijala sumu 17 272,40 Sk (573,34 €). Mal za to, že touto sumou žalobca prispel žalovanej na platby, ktoré skutočne neužíval, ani nespotreboval (kúrenie a ohrev teplej vody, teplá úžitková voda, studená voda). Uviedol, že nemohol prihliadať ani na námietku žalovanej, že v byte býva maloletý syn, pretože na syna bolo určené výživné, z ktorého majú byť pokryté náklady na bývanie pre maloletého a taktiež neprihliadal ani na tvrdenie žalovanej, že v jednej izbe mal žalobca zložené svoje veci, pretože aj keď ako vlastník mal dočasne zakázaný vstup do bytu, nebola mu uložená povinnosť vypratať byt. Taktiež neprihliadal ani na tvrdenie žalovanej, že ona sa neobohatila, pretože všetky peniaze išli na účet spoločnosti z dôvodu, že na účet spoločnosti mala plniť sama, po odrátaní platieb, na ktoré žalobca mal povinnosť platiť ako spoluvlastník. Mal za to, že žalovaná sa skutočne obohatila na úkor žalobcu, a to sumou 17 272,40 Sk (573,34 €), a preto musí prijaté plnenie poskytnuté bez právneho titulu vydať. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) na odvolanie žalobcu proti výroku o trovách konania a žalovanej proti výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti tak, že aj v tejto časti žalobu zamietol, v časti výroku o náhrade trov konania zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že „zaviazal“ žalobcu zaplatiť žalovanej trovy prvostupňového konania v sume 205,80 € k rukám jej advokátky a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalovaná svoje odvolanie odôvodňuje odvolacími dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov odvolanie žalovanej potrebné považovať za dôvodne podané.

Podľa odvolacieho súdu z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si uplatňoval voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že uhrádzal

polovicu platieb za bývanie v byte na M., a to za obdobie rokov 2006 a 2007. Na liste vlastníctva č. X., kat.úz. T., obec K., súp. č. X., na parc.č. X., X., X., X. je zapísaný obytný dom M., pričom účastníci konania boli ku dňu 11. apríla 2008 zapísaní ako bezpodieloví spoluvlastníci predmetného bytu č. X. s podielom 1/1. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 27C 630/2001, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. októbra 2001. Z obsahu pripojeného spisu sp.zn. 11 C 899/2002 vyplýva, že uznesením Okresného súdu Košice II č.k. 11 C 899/2002-37 zo 4. decembra 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. júla 2004, bolo uložené žalobcovi, aby dočasne nevstupoval do bytu č. X. na prízemí bytového domu na M., ktorý je zapísaný v katastri nehnuteľnosti kat.úz. T. na LV č. X. až do právoplatného skončenia konania

o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedeného pod sp.zn. 11 C 899/2002. Rozhodnutie, ktorým bolo vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania, nadobudlo právoplatnosť dňa 18.decembra 2007. Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že pokiaľ predmetný byt bol v bezpodielovom spoluvlastníctve účastníkov konania a v období od zániku bezpodielového spoluvlastníctva po jeho vyporiadanie, mali obaja právo spoločne byt užívať a povinnosť spoločne uhrádzať aj náklady na byt vrátane nákladov spojených s jeho užívaním a udržiavaním. Pokiaľ žalobca mal za to, že byt neužíval, nakoľko sa z neho odsťahoval približne pol roka po právoplatnosti uznesenia, ktorým mal dočasne zakázaný vstup do predmetného bytu a ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30. júla 2004, odvolací súd „konštatoval“, že z užívania predmetného bytu sa vylúčil sám žalobca, a to z dôvodu, že svojmu synovi P. spôsobil fyzické a psychické utrpenie, čo vyplýva aj z citovaného právoplatného uznesenia. Samotná skutočnosť, že byt nemohol užívať, neznamená, že mu zaniklo vlastnícke právo k bytu, a preto mal zachované povinnosti bezpodielového spoluvlastníka k úhradám za služby spojené s užívaním predmetného bytu. Z týchto dôvodov odvolací súd uzavrel, že žalobca bol taktiež povinný platiť úhrady súvisiace s poskytovaním služieb spojených s užívaním predmetného bytu, a preto žalovaná sa nemohla bezdôvodne obohatiť z dôvodu, že jej žalobca uhrádzal polovicu platieb za bývanie za obdobie rokov 2006 a 2007. Odvolací súd preto zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti tak, že aj v tejto časti žalobu zamietol. O trovách prvostupňového konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, v plnom rozsahu náhradu trov konania vo výške 205,80 €, vyčíslenej podľa § 10 ods. 1

vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, no žiadne trovy si neuplatnila, čiže jej ich náhrada nemohla byť priznaná a žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá právo na ich náhradu.

Proti všetkým výrokom rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že s napadnutým rozsudkom krajského súdu a s jeho dôvodmi nesúhlasí. Podľa jeho názoru je potrebné dôsledne rozlišovať medzi solidárnou zaviazanosťou oboch bezpodielových spoluvlastníkov voči tretím osobám, napríklad dodávateľom energií a služieb do predmetného bytu a vyporiadaním nákladov spojených s užívaním bytu medzi bezpodielovými spoluvlastníkmi navzájom. V danom prípade je potrebné vziať zreteľ na skutočnosť, že žalobca predmetný byt neužíval potom, čo sa z neho odst'ahoval, nespotreboval žiadnu zo služieb spojených s užívaním bytu, ani žiadnu energiu dodávanú do bytu. Prístup a argumentácia krajského súdu preto nie sú podľa žalobcu spravodlivé. Rovnako nie je spravodlivé konštatovanie odvolacieho súdu, ktoré žalobcovi vytyka, že: „z užívania predmetného bytu sa vylúčil sám žalobca, a to z dôvodu, že svojmu synovi P. spôsobil fyzické a psychické utrpenie“. Hoci na žalobcu bola podaná obžaloba pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby, rozsudkom Okresného súdu Košice II bol spod tejto obžaloby oslobodený. Nakoľko jeho nevina bola potvrdená právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom, nemôže mu odvolací súd v tomto konaní vyčítať, že svojmu synovi spôsobil fyzické a psychické utrpenie. Odvolací súd musí rešpektovať právoplatný rozsudok z trestného konania a nemôže si robiť vlastný úsudok o vine alebo nevine žalobcu. Takéto konštatovanie odvolacieho súdu je hrubým zásahom do cti a občianskych práv žalobcu.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Má za to, že odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a právne závery odvolacieho súdu plne korešpondujú s hypotézou použitého právneho predpisu. Voči žalobcovi si žalovaná uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania, predbežne za dva úkony právnej služby vo výške 117,32 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna z týchto väd nebola v dovolaní namietaná a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Napriek tomu, že dovolateľ odôvodnil dovolanie tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a nenamietal existenciu inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci je konanie postihnuté práve touto vadou.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 220 O.s.p., odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním

založených následných právnych záverov, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takom prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobca z titulu bezpodielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu mal v žalovanom období plniť sumu vo výške 14 227 Sk (472,25 €) za platby spojené s vlastníctvom bytu a spoločných priestorov (upratovanie spoločných priestorov, elektrická energia spoločných priestorov, poistné, fond opráv a údržby, správa). Suma 17 272,40 Sk (573,34 €) predstavuje výšku plnenia, ktorou žalobca žalovanej prispel na platby, ktoré skutočne neužíval, ani nespotreboval (kúrenie a ohrev teplej vody, teplá úžitková voda, studená voda), nakoľko sa po právoplatnosti uznesenia, ktorým mal dočasne zakázaný vstup do bytu z predmetného bytu odsťahoval. Súd teda dospel k záveru, že žalovaná sa skutočne obohatila na úkor žalobcu sumou 17 272,40 Sk (573,34 €) a musí prijaté plnenie poskytnuté bez právneho titulu vydať. Odvolací súd na základe rovnakých skutkových zistení na rozdiel od súdu prvého stupňa vychádzal z toho, že žalobca bol z titulu bezpodielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu v žalovanom období povinný uhrádzať všetky platby spojené tak s vlastníctvom, ako aj s užívaním bytu a spoločných nebytových priestorov, a preto sa žalovaná nemohla bezdôvodne obohatiť z dôvodu, že jej žalobca uhrádzal polovicu platieb za bývanie za obdobie rokov 2006 a 2007.

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o neopodstatnenosti žaloby a jej zamietnutiu v celom rozsahu, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd vo veci rozhodol bez pojednávania dňa 12. novembra 2009 a bez toho, aby účastníci mali možnosť vyjadriť sa k odlišnému posúdeniu ich povinnosti uhrádzať platby spojené s vlastníctvom a užívaním bytu v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, ku ktorému dospeli oba súdy na základe rovnako zisteného skutkového stavu.

Odvolací súd si tak nežadovánil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľom napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách konania pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. mája 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová